

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 czerwca 2024 r.,

w sprawie D. J.

skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

kasacji wniesionej obrońcą skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 25 października 2023 r., sygn. akt II
AKa 121/23

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z 27 lutego 2022 r.,
sygn. akt IV K 77/22

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

[J.J.]

Wyrokiem z 27 lutego 2022 r. Sąd Okręgowy w Lublinie, sygn. akt IV K 77/22 uznał B. J. za winnego tego, że w dniu 20 września 2021 r. w L., będąc skazanym w warunkach określonych art. 64 § 1 k.k., w ciągu 5 lat po odbyciu w całości kary łącznej pozbawienia wolności w rozmiarze 3 lat i 2 miesięcy, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego [...] w L. z dnia 29 października 2015r. - sygn. akt [...], między innymi za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia P. S. , zadał jej nożem o dl.

ostrza 16 cm dwa uderzenia, w jamę brzuszną i klatkę piersiową, przy czym pierwsze skutkowało powstaniem głębokiej rany drażącej z lewej strony jamy brzusznej, a w konsekwencji uszkodzeniem narządów wewnętrznych - śledziony, krezki okrężnicy poprzecznej, naczyń krwionośnych trzustki i naczyń żylnych, skutkujących masywnym krwotokiem do jamy brzusznej, zaś drugie skutkowało raną kluto-ciętą w okolicy prawej strony klatki piersiowej, drażącej wyłącznie do tkanki podskórnej, w następstwie czego doszło do zgonu pokrzywdzonej tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 .kk. i za to na podstawie art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 kk skazał go na karę 25 lat pozbawienia wolności.

Apelację od wyroku złożył obrońca skazanego i zarzucił rozstrzygnięciu zaskarżonemu rażącą obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, tj.:

1. art. 7, 410 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k., poprzez nie dość wnikliwą ocenę z zakresu badań genetycznych w zakresie analizy materiału dowodowego bluzki pokrzywdzonej;
2. art. 7, 410 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k., poprzez dowolną ocenę opinii biegłych sądowych z zakresu psychiatrii - zarówno podstawowej, jak i uzupełniającej - sprzecznej z ugruntowaną wiedzą na temat konsekwencji łączenia alkoholu i benzodiazepin;
3. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia przejawiający się w ustaleniu, że B. J. popełnił zarzucany mu czyn w zamiarze bezpośrednim, świadomym i przemyślanym;
4. rażącą niewspółmierność - surowość orzeczonej kary w wymiarze 25 lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem z 25 października 2023 r., Sąd Apelacyjny w Lublinie, sygn. akt II Aka 121/23 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku złożył obrońca skazanego i zarzucił rozstrzygnięciu rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k., poprzez niepełne odniesienie się przez sąd odwoławczy do treści zarzutu apelacyjnego wskazującego na nie dość wnikliwą ocenę dowodu z zakresu badań genetycznych w zakresie analizy materiału dowodowego w postaci bluzki pokrzywdzonej, i ujawnionych tam próbek pobranych z zabrudzeń koloru

brunatnego w ramach, których ustalono, iż krew ta stanowiła DNA męskie, przy czym nie był to ślad należący ani do B. J. , ani do D. P. , co stawia pod wątpliwość okoliczności jego powstania, w tym przede wszystkim wskazywany przez skazanego fakt obecności osoby trzeciej;

2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k., poprzez niepełną kontrolę instancyjną zarzutu apelacji dotyczącego dowolnej oceny opinii biegłych sądowych z zakresu psychiatrii - zarówno podstawowej, jak i uzupełniającej - sprzecznej z ugruntowaną wiedzą na temat konsekwencji łączenia alkoholu i benzodiazepin (clonazepamu) poprzez stwierdzenie, iż substancja psychotropowa „jedynie” potęguje działanie alkoholu, podczas gdy zarówno aktualna wiedza medyczna, jak i sama ulotka produktu leczniczego wskazuje na zgoła odmienne wnioski, a to niepożądane reakcje w tym omamy i psychozy;
3. art. 170 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k., poprzez oddalenie wniosku dowodowego skazanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego posiadającego specjalność w zakresie toksykologii celem wypowiedzenia się w oparciu o dostępny materiał dowodowy na temat wpływu równoczesnego zażywania benzodiazepin (clonazepamu) i alkoholu oraz możliwej reakcji organizmu na tego rodzaju połączenie, w sytuacji gdy tego rodzaju wiedza specjalna wykraczała poza specjalności biegłych psychiatrów, a w konsekwencji przedstawiona w tym zakresie opinia nie mogła stanowić podstawy do wyrokowania w sprawie.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie, II Wydział Karny z dnia 25 października 2023 r., II AKa 121/23, jak również wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie, IV Wydział Karny z dnia 27 lutego 2022 r., IV K 77/22 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego niniejszą kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie, II Wydział Karny z dnia 25 października 2023 r., II AKa 121/23 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temuż sądowi.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna, dlatego została oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego, to bowiem od orzeczenia sądu odwoławczego przysługuje wskazany nadzwyczajny środek zaskarżenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, Sąd Najwyższy nie jest uprawniony dokonywać w ramach postępowania kasacyjnego ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolować prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja. Zadaniem Sądu Najwyższego jest jedynie sprawdzenie, czy dokonując ustaleń faktycznych orzekające w obu instancjach sądy nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku. Innymi słowy, kontroli podlegają nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania (*tak: wyrok SN z 6.09.1996 r., II KKN 63/96, OSNKW 1997, nr 1-2, poz. 11.*)

Skarżący zarzuca rozstrzygnięciu sądu odwoławczego dokonanie nieprawidłowej kontroli instancyjnej, jednak z treści wywiedzionej kasacji nie wynika na czym konkretnie zdaniem skarżącego polegała nieprawidłowa kontrola instancyjna sądu odwoławczego. Autor kasacji ponownie przytacza argumentację przedstawioną już na etapie postępowania apelacyjnego, ograniczając się do prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania rażących uchybień w procedowaniu

Przypomnieć należy, że obraza przepisu art. 433 § 2 k.p.k. następuje wówczas, gdy sąd odwoławczy nie rozważy któregośkolwiek zarzutu sformułowanego w środku odwoławczym, bądź gdy uczyni to w sposób odbiegający od standardów rzetelności, a obraza przepisu art. 457 § 3 k.p.k. będzie mieć miejsce w sytuacji, gdy w uzasadnieniu orzeczenia sądu *ad quem* nie zostanie przedstawiona precyzyjna argumentacja, wyjaśniająca dlaczego sformułowane zarzuty i wnioski odwoławcze oraz argumenty przytoczone na ich poparcie uznano za zasadne lub niezasadne. Taka sytuacja nie miała w przedmiotowej sprawie miejsca.

Sąd odwoławczy odniósł się do zarzutu z pkt 1 apelacji (odpowiadającemu zarzutowi z pkt 1 kasacji) wskazując z jakich powodów prawidłowym jest przyjęcie, iż brak DNA skazanego w próbkach pobranych z bluzki pokrzywdzonej, nie podważa jego sprawstwa. Sąd odwoławczy podkreślił, że sprawstwo skazanego zostało ustalone na podstawie szeregu dowodów, w tym zeznań świadków, opinii biegłych Zakładu Medyny Sądowej, opinii sądowej psychiatryczno-psychologicznej. Sąd *ad quem* zauważył również,

że sąd I instancji mając na względzie, że B. J. neguje swoje sprawstwo przeprowadził dowód z zeznań świadków: M. C. , P. J., P. D. , którzy wersji skazanego nie potwierdzili.

Również w odniesieniu do zarzutu dotyczącego opinii biegłych sądowych z zakresu psychiatrii - zarówno podstawowej, jak i uzupełniającej sąd *ad quem* dokonał wyczerpującej i zgodnej ze standardami wynikającymi z treści art. 433 § 2 k.p.k. 457 § 3 k.p.k. - kontroli odwoławczej. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika z jakich powodów sąd uznał złożone do akt sprawy opinię pisemną i złożoną na rozprawie opinie uzupełniającą za jasne i pełne, co pozwoliło na to, aby wnioski wynikające z tych opinii stały się podstawą przyjętych ustaleń.

Także bezzasadny okazał się zarzut z pkt 3 kasacji, w treści którego skarżący dążył do wykazania, że sąd odwoławczy wadliwie zaakceptował odmowę dopuszczenia dowodu z opinii toksykologa na temat wpływu równoczesnego zażywania benzodiazepin (clonazepamu) i alkoholu. W ocenie Sądu Najwyższego, sąd *ad quem* zasadnie zaaprobował decyzję sądu pierwszej instancji w zakresie oddalenia wniosku dowodowego. Jak podkreślił sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, biegli psychiatrzy wykluczyli wystąpienie niepożądanego reakcji na skutek łączenia alkoholu z benzodiazepinami. Powyższy wniosek wynikał zaś z uwzględnienia przez biegłych danych dotyczących dawki terapeutycznej clonazepamu, wysokości dawki świadczącej o przedawkowaniu, której skazany to nie przyjął, nawet jeśli przyjął jednorazowo 2 tabletki po 2 mg (łącznie 4 mg). Biegli wskazali, że zażycie dwóch tabletek 2 razy 0,5 mg czy 2 razy po 2 mg nadal stanowi dawkę terapeutyczną, oraz wykluczyli możliwość wystąpienia niepożądanych reakcji po spożyciu leku w dawce jaką przyjął skazany, i alkoholu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono zaś na podstawie art. 624 §1 k.p.k. uznając, że istnieją podstawy do zwolnienia B. J. od uiszczenia tych kosztów.

[J.J.]

[a!]

